veřejné knihovny. Posadila se k jednomu z dlouhých stolů, na něž vysokými okny dopadalo sluneční světlo, a očima hltala krásu nástěnných maleb. Knihy na vysokých policích podél stěn ji dnes obzvlášť uklidňovaly. Připomínaly jí, že má na dosah veškeré vědomosti, po nichž zatouží. Mohla tu sedět, číst a objevovat všechno, co jí pomáhalo utvářet plány do budoucna. Dvacet minut bez hnutí seděla, dokud nebyla připravená vrátit se na ulici a vyrazit po Páté Avenue.

Pomalým, ale rozhodným krokem míjela luxusní obchody lemující celou ulici: Versace, Fendi, Armani, Louis Vuitton, Harry Winston, Tiffany & Co., Gucci, Prada a Cartier. Tyto nejprestižnější a nejdražší butiky na světě tvořily nekonečnou řadu. Do každého z nich nakoukla, vdechla vůni jemné kůže a exotických parfémů. Z lákavě zdobených testovacích kelímků si do pokožky vetřela sametové balzámy a drahé krémy.

Minula značku Dior a zastavila se u butiku Chanel, kde na štíhlé figuríně ve výloze obdivovala vypasované dlouhé šaty ze stříbrno-černého materiálu. Upřeně na ně hleděla a představovala si, jak by v nich vypadala. Měla by vysoko vyčesané vlasy, dokonalý make-up a vstupovala by do tanečního sálu zavěšená do manželova rámě. Všechny ženy okolo by zbledly závistí. Po chvilce snění se vydala severním směrem a zastavila se až u obchodního domu Bergdorf Goodman a nadčasového hotelu Plaza. Cítila pokušení vystoupat po schodech pokrytých rudým kobercem do obrovské vstupní haly. Dávno však minula jedna hodina odpoledne a Amber měla hlad. Doma si připravila malý oběd, protože si v žádném případě nemohla dovolit utratit těžce vydělané peníze za muzeum a oběd na Manhattanu zároveň. Přes Padesátou osmou ulici přešla k Central Parku a posadila se na lavičku. Ze svého vaku vytáhla malý balíček obsahující jablko a sáček s rozinkami a ořechy. Pomalu jedla a pozorovala spěchající lidi na ulici. Posté pocítila vděčnost za to, že unikla depresivnímu životu, jaký vedli její rodiče. Vyhnula se nudným hovorům a předvídatelnosti jejich existence. Matka její ambice nikdy nechápala. Pořád tvrdila, že dcera má velké oči a její způsob uvažování ji jenom přivede do potíží. Amber jí ale nakonec dokázala opak a nechala všechno za sebou, i když se musela odchýlit od původního plánu.

Dojedla a prošla parkem k Metropolitnímu muzeu umění, v němž hodlala strávit odpoledne. V podvečer nasedne na vlak a vrátí se do Connecticutu. Za poslední dva roky muzeum prozkoumala do posledního milimetru a pozorně prostudovala vystavená umělecká díla. Chodila na přednášky a filmy o artefaktech a jejich tvůrcích. Zpočátku měla mindráky ze své nevzdělanosti, ale mezery postupně a metodicky doplnila. Ve vypůjčených knihách si přečetla všechno, co se dalo, o umění, jeho historii a největších světových mistrech. Každý měsíc se vyzbrojila novými informacemi, znovu zašla do muzea a osobně si prohlédla díla, o nichž četla. Teď už by se dokázala zapojit do inteligentní konverzace s kýmkoli včetně nejinformovanějších kritiků. Od odchodu z maličkého domku v Missouri vytvářela novou, vylepšenou Amber, jež se dokáže s lehkostí pohybovat mezi boháči. Plán jí zatím dokonale vycházel.

Posléze vešla do galerie, která obvykle byla její poslední zastávkou. Dlouho stála před malou skicou od Tintoretta. Už si nevzpomínala, kolikrát na ni takhle hleděla, ale do mysli se jí navždy obtisklo poděkování „Dar ze sbírky Jacksona